

Onderstaande twee gedichten zijn voorgedragen tijdens de herdenkingsbijeenkomst op vrijdag 4 oktober 2013 voorafgaand aan de legging van de Stolpersteinen voor de twee Herwijjnse Joodse gezinnen Van Straten.

Ik moet schuilen onder de trap in de gang,
de geluiden van de oorlog maken mij bang.

Buiten hoor ik het schieten van geweren,
en de soldaten die langs marcheren.

Deze geluiden zijn mij bekend,
het is al het zoveelste bombardement.

Waarom doen ze de Joden zoveel verdriet?
Echt anders ben ik toch niet?

Ik wil weer spelen in het groene gras,
en zou willen dat het vrede was.

Esther de Ridder
(groep 7 School met de Bijbel)

Het leven begon als kiem en groeide tot het langste gras.
Als je Jood was, was het leven veel moeilijker dan als je dat niet was.

Je werd gehaat door mensen, ze gaven jou de schuld.

De enige kans dan was onderduiken.

De angst die je voelde was ondragelijk, dat was een angst die je nog
nooit had gevoeld; die wij nu in dit leven nooit kunnen voelen de
angst om gevangene te worden van de Duitsers.

Die jij moffen noemde.

En de angst dat nooit iemand meer aan je zal denken als je dood bent,
dat dacht je in concentratiekampen.

Maar waar je gewoond hebt worden nu struikelstenen gelegd;
in het Duits "Stolpersteinen".

Voor de Joodse mensen die nu op dit moment mee kijken uit de hemel:
jullie zullen voor altijd in ons hart blijven en telkens als ik langs
Stolpersteinen kom denk ik aan jullie.

Van: Willemijn Pons
(groep 8 Spiegelhof)